

Mert hogy embernek sorsa körbe forgás
Melynek kiútja nincs: te tanítál.
És könyved mégis édes enyhü forrás,
Mely fölött örül biztatóbb hit áll:
De napjával halad végtelenül,
Az ember is, végetlen pályát törve,
Halad, emelkedik s megistenül.

Oh, nincs hiában a nagyok küzdelme,
Bár magok a küzdők elvérzenek.
Nem ég hiában annyi magas elme,
Hiában annyi szív nem ver, remeg.
Mert mint az óra rezgő nyugtalanja
Egy helyben tapos szünes-szüntelen,
De jár a mű, s a nagy időt mutatja,
Mely mindig mult, s mégis mindig jelen.

Ezt ta nulám én könyvedből, barátom;
S azóta szívem nyugodt és szilárd.
A küzdők vérét mosolyogva látom.
Bár küzdjön s essék uj s uj milliárd.
Mert hol kicsiny s nagy egy köz célra munkál:
Ott óriás a munka s a siker.
Vesszünk egyenként - de több mindnyájunknál
Az emberiség: s annak élni kell.

JUHÁSZ GYULA:

Madách

*Ódon kastély mély magánya rejti
Világ elől méla bánatát,
Komor ősök árnyéka belengi,
Innen csak az őszi parkba lát.*

*Kísértetek járnak a szívében,
Őszi éjben a nagy égre néz
S a magányban és a csöndességben
Mint a tömjén, ég a szenvedés.*

*A világa régen összeomlott,
A szerelme följáró halott,
A művészet lombikjába hordott
Minden üdvöt, minden bánatot.*

*Örök formát ölt itt a mulandó,
Muzsika lesz minden fájdalom,
Mély magányban, ami maradandó,
Föltámad a harmadik napon.*

*Elpusztulhat gyönyörű világa.
Űr lehet az őszi hervadás,
Gondolatok örök lombikjában
Örök embert alkotott Madách*